Andra söndagen i Påsktiden

Anne Henriksson

Rubrik: Påskens vittnen

Joh. 21:1–14

När något drabbar oss, såsom dödsfall i familjen eller andra jobbiga saker, kan det vara svårt att veta vad vi ska göra. Så var det säkert för lärjungarna också, efter det att Jesus dött. När Jesus visar sig för kvinnorna ber han dem hälsa till lärjungarna att de ska gå till Galileen. De ska gå tillbaka till platsen där allting började.

Så tänker jag att vi också får stanna upp och gå tillbaka för att se hur vi ska gå vidare. Lärjungarna gick inte bara tillbaka till platsen utan också till det de var vana vid att göra innan de träffade Jesus, dvs fiska. Vi får också göra det vi känner igen, vi får återvända till det som är hemtamt, till vardagen.

Det gick inte så bra för lärjungarna till att börja med. Jesus som står där på stranden ser och vill hjälpa dem. Det naturliga hade kanske varit att han vinkat och pekat på sig själv: Se vad som skett, det största undret någonsin, jag är levande igen. Men Jesus tänker inte på sig själv. Genom hela sitt liv har han tänkt på och hjälpt andra. Det är inte stora förändringar han ber dem göra. Försök igen. Det är samma båt, samma nät, samma sjö men på andra sidan om båten. Det hjälper.

De litade på Jesu ord och gav inte upp. Då förstod de vem han var och att han höll löftet att gå före dem och vara med dem. När det är som mörkast för oss finns Jesus där och är med. Det är inte säkert att vi känner igen honom eller tänker på att det är han. Men vi får lita på att han är där och vi får ta nya tag. Ge inte upp: Jesus hjälper också oss.

Bön: Herre vår Gud, hjälp oss som nu har firat påsk att bevara korsets och uppståndelsens evangelium i våra hjärtan och vittna om det med våra liv. Genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Amen.